

ХРИСТОС СЕ ЗАВРЪЩА – ОПОВЕСТЯВА СВОЯТА ИСТИНА

ПИСМО 2

(Върху това писмо по-скоро трябва да се размишлява, отколкото просто да се прочете.)

Аз съм ХРИСТОС.

Докато действам от най-висшите измерения на **БОЖЕСТВЕНОТО СЪЗИДАТЕЛНО СЪЗНАНИЕ**, моето влияние обгръща вашия свят.

Метафорично казано, аз съм толкова далеч като „съзнание“ от вашия свят, колкото Слънцето е далеч от Земята. И въпреки това, ако ме повикате искрено на помощ, аз съм толкова близо, колкото е необходимо, за да ви помогна.

Много хора няма да успеят да проумеят настоящите **ПИСМА**. Те все още не са готови за тях.

Има и такива, които ще се опитат да ги потулят, тъй като знанията, съдържащи се в тях ще заплашат прехраната или религията им. Но тези хора няма да успеят. Настоящите **ПИСМА** ще добият още повече сила от тяхната съпротива.

Ще има и такива, които ще приемат тези **ПИСМА** с радост, тъй като техните души знаят, че отвъд земните религии съществува **ИСТИНА – РЕАЛНОСТТА** на битието. Това са хората, които ще се радват на благоденствие и в крайна сметка ще спасят света от самоунищожение.

Сега ще продължа с „автобиографията“ си от там, до където бях стигнал в първото си **ПИСМО**.

Чрез разказа за начина, по който влязох в обществения живот като учител и лечител целя да ви представя възможно най-живописно отношението и поведението ми като младеж и обстоятелствата, при които аз лично постигнах състояние на одухотворена човечност.

Важно да успеете да си представите ясно Палестина такава, каквато беше, когато аз живеях на земята и да разберете добре вътрешните конфликти, които учението ми предизвика в народа, следващ еврейската вяра и традиционни ритуали.

Тези конфликти са в основата на неспособността на авторите на евангелията да документират точно всичко, на което се опитах да ги науча.

В евангелията често се споменава за моите притчи, които описват реалността на Небесното царство или Божието царство – термини които авторите на евангелията използват, **но никой досега не е направил дори опит да надникне отвъд думите, да анализира изразните средства или да извлече духовното значение на понятията Божие царство или Небесно царство.**

Говорейки за истинските проповеди, които изнасях пред хората, с оглед на преживяванията ми в пустинята и собствените си познания за научните факти, ще успеете да разберете поне малка част от онова, на което се опитвах да науча хората някога.

Тъй като до голяма степен тогава не успях, изключително важно е да се направи втори опит, в началото на настоящото хилядолетие. **В действителност върху устоите на моето прозрение и висше духовно знание ще се изливат основите на следващата епоха.**

Винаги е било жизненоважно за един Учител като мен, като и за други преди мен, да бъде изключително чувствителен и изцяло посветен умствено и емоционално на търсенето на **Истината за Битието**, и идвайки на земята да **ИЗКОВЕ ДУМИ**, с които да опише на земните хора, робуващи на думите, какво се крие в **СЪЗИДАТЕЛНОТО ВСЕМИРНО ИЗМЕРЕНИЕ** в първично състояние. Ако не бяха тези вдъхновени Учители, земляните щяха да си останат невежи за всичко онова, което съществува отвъд материята – **готово за контакт, готово да бъде преживяно лично и усвоено, за да стимулира бъдещата духовна еволюция.**

Не само това – твърди се, че Библията е най-четената книга на света. В настоящия си вид тя е изпълнила предназначението си.

Новият завет, такъв какъвто го познавате, с всичките си погрешни тълкувания, пречи на духовната еволюция. Време е да преминете към ново измерение на мистични възприятия и разбиране.

Тъй като за мен е невъзможно отново да сляза в човешко тяло, за да се обърна директно към света, а имам и други измерения, за които се грижа, обучих една чувствителна душа да приеме посланията ми и да ги запише. Това е най-близкият възможен личен контакт, който мога да установя с вас. Уверявам ви, че е така.

Случките и изцеленията, описани на следващите страници не са фактологично важни. Те действително се случиха, но ги излагам само за да ви дам възможност да проумеете истинското им духовно значение.

Искам, докато четете, да сравнявате условията отпреди 2000 години с живота си и положението в наши дни. Искам да гледате на лицето „Исус“ като на „икона“ на онова, което всяко човешко същество може да постигне, ако е готово и има желание да стане един от основателите на „небесното царство“ на земята.

Макар хората в настоящия ви свят да са, както вие ги наричате изтънчени, арогантни с модерните си „знания и учения“, възпитани в съвременните маниери и новите човешки взаимоотношения, в същността си хората отпреди 2000 години не се различават от вас.

**Те бяха ръководени и мотивирани изцяло от ОГЛЕДАЛНИТЕ СИ ИМПУЛСИ на
Свързване – Отхвърляне
Копнежи – Отвращения,
както и самите вие.**

Те също обичаха, мразеха, критикуваха, заклеймяваха и одумваха, имаха амбиции да се издигнат до върховете на обществото, презираха неуспелите в живота, тайно „развратничеха“ и се присмиваха на онези, които се различаваха с нещо от тях.

За да ви помогна напълно да разберете и да проумеете епохата по времето, когато бях на земята, моето „съзнание“ слезе до вашата космична равнина на земно съществуване, за да преживее отново „личността“ на „Исус“ и емоциите и събитията, свързани с нея.

Когато излязох от пустинята и стъпих на пътя към селото ми, Назарет, все още бях въодушевен и изпълнен с радост от възхитителните знания, които ми бяха разкрити в пустошта. Съсредоточих мислите си изцяло върху **наученото** и когато неволно те се отклоняваха обратно към старите си негативни форми, бързо се обръщах към „**Отца**“ за вдъхновение и сили, за да се преборя с тях. По този начин постоянно се връщах към **Светлината на осъзнаването и разбирането.**

Някои хора ме гледаха накриво, щом видяха радостта ми, въпреки мърлявия ми и опърпан вид. Дали не бях пиян, чудеха се те? Други ме гледаха с презрение. Вместо да реагирам на гнева им, както щях да направя в миналото, аз си спомнях за виденията, с които бях благословен, както и за знанията, които тези хора дори не можеха да си представят. Благославях ги и се молех и те да прогледнат истински, след което продължавах мирно по пътя към дома.

Имаше обаче и селяни, които гледаха на окаения ми вид със състрадание и бързо изнасяха от къщите си хляб и вино, за да се подкрепя по пътя си. Винаги се намираше по някой да ми предложи подслон за през нощта. „Любещият Отец“ наистина се грижеше всичките ми нужди да са задоволени и ме закриляше, когато бе необходимо.

През цялото време не казвах и дума за седмиците си в пустинята. Усещах, че времето още не е дошло.

Накрая стигнах родния си Назарет и жителите ме сочеха един на друг и се присмиваха открито на мръсните ми и окъсани дрипи.

„Мръсен мързелив нехранимайко“, бяха някои от милите думи, които ми отправяха.

Застанах пред вратата на майка си, изпълнен със страх, тъй като знаех, че тя ще се ужаси повече от съседите, щом ме видеше: само кожа и кости, с хлътнали очи и бузи, почерняло от слънцето лице и напукани устни, и дълга, оплетена брада. А дрехите ми! Тя щеше да се ужаси при вида им – разкъсани дрипи, висящи на мен и чиито цвят не личеше от прахоляка в пустинята.

Изкачих стълбите и се подготвих да понеса пламения гняв на майка ми. Когато почуках, вратата отвори сестра ми. Тя ме погледна със зяпнала уста и ококорени от страх очи, след което затръшна вратата в лицето ми. Чух я как изтича в задната част на къщата с вик:

„Майко, ела бързо, някакъв мърляв старец чака на вратата.“

Чух стъпките на майка си и сърдитото ѝ мърморене под нос. Тя отвори рязко и застина шокирана. Усмихнах ѝ се, тя ме огледа от глава до пети и по лицето ѝ се изписа ужас, щом осъзна, че страховитото същество пред нея наистина е синът ѝ Исус.

Протегнах ръка и казах:

„Знам, че ти причиних много болка, но ще ми помогнеш ли?“

Изражението ѝ веднага се промени, тя ме дръпна вътре и затвори вратата.

„Бързо“, обърна се майка към уплашената ми сестра. „Стига си пищяла и сложи да се топли вода. Брат ти е изгладнял. Няма значение в какви неприятности се е забъркал, мястото му е при нас. Някой трябва да се погрижи за него.“

Тя внимателно ми помогна да сваля дрехите си, наведе ме над корито с вода и ме изми. Изми и подстрига косата и брадата ми и намаза раните по тялото и устните ми с мехлем. Нито един от двамата ни не наруши мълчанието.

Наслаждавах се на любовта, която тя ми показваше и се опитах да изкажа благодарността си по-нежен и тактичен начин.

След като ми помогна да облека чиста роба, тя ме сложи да седна на масата пред оскъден обяд от хляб, мляко и мед.

С неохота ми даде и вино, за да събера сили, но бе очевидно, че според нея именно виното е причината за ужасяващия ми вид.

След това ме сложи да легна и ме зави. Спах доста часове и ободрен се събудих от сутрешните слънчеви лъчи, нахлуващи през прозореца.

Сега вече нямах търпение да говоря с майка си, да ѝ кажа, че аз съм Месия, но не като онзи, който си представяха евреите. Можех да спася хората от лошите последствия от „греховете“ им. Можех да им помогна да намерят здраве, изобилие, отговор на всяка нужда, тъй като вече можех да им обясня как точно е създаден света.

Докато ѝ обяснявах, тя се въодушеви, скочи на крака и понечи да изтича навън, за да каже на съседите, че синът ѝ наистина е Месията – да го чуят само как сладкодумно приказва – и че е бил в пустинята да пости!

Но аз я спрях. Казах ѝ, че още не съм ѝ обяснил всичко, което ми е било разкрито. Едно от най-важните неща, които бях научил бе, че ортодоксалните евреи изцяло грешат за отмъстителния „бог“. Подобно нещо не съществува.

Това я уплаши и тя възкликна: „Но как тогава Йехова ще управлява света, ще ни накара да вършим добро и да слушаме пророците си, ако не ни наказва? Толкова ли се възгордя, че да кажеш на първосвещениците как трябва да си вършат работата, възложена им още от времето на Моисей? Дома ни ли искаш посрамиш?“

Майка ми се разплака и каза гневно: „Изобщо не си се променил. Променили са се единствено думите ти. Носиш ми само мъка. Как можах да повярвам, че си Месия? Само ще докараш на хората още по-големи беди със странните си идеи.“

Братята ми чуха плача ѝ и дойдоха тичешком, след което се опитаха да ме изгонят от къщата. Тъй като не исках да вдигам шумотевица, предложих да си тръгна сам.

Щом майка ми реагира така, със сигурност всички останали щяха да реагират по същия начин на онова, което имах да им кажа. Осъзнах, че се нуждая от известно време за почивка в пълна тишина, за да си събера мислите и да осмисля преживяното. Щеше да се наложи да се моля за напътствия как по най-подходящия начин да съобщя на евреите „добрата вест“. Бях сигурен, че **„Любещият Отец“ ще отговори на нуждите ми** и ще намеря подходящото място, където да отседна. Майка ми, макар и бясна на „арогантното ми поведение“, бе изпълнена с любов и състрадание към измършавелия си син. Тя отхвърляше всичко, в което вярвах – бунтарство, презрение към еврейската религия, високомерно отношение към властта, своеволията и надменността ми, но въпреки това ме обичаше и истински се страхуваше, че в крайна сметка ще се забъркам в по-големи неприятности отколкото съм си представял.

Тя нахока братята ми и каза да спрат да се карат, след което се обърна към мен. „Можеш да останеш, докато се оправяш. И докато си тук може би ще успея да ти влея малко ум в главата. Отсега ти казвам, че ако излезеш на улицата и започнеш да разправяш онова, което ми говори на мен, ще свършиш в още по-окаяно състояние от сегашното. Добрите люде ще те заплуют и ще те замерят с боклуци. Ти си срам за семейството си.“

И така, въпреки гнева ѝ, аз се засмях, благодарих ѝ и я целунах сърдечно. С удоволствие останах при нея, знаейки много добре, че зад гнева се криеха искрени тревоги за мен. Майка ми ме нахрани добре и ми уши нови дрехи. Благодарен бях за всичко, което стори, за да подобри външния ми вид, защото бях наясно, че за да се движа свободно сред бедни и богати, трябва да изглеждам прилично.

Понякога у дома храната не достигаше. Черпех сила от **„Отца“** и възстановявах хранителните запаси, без да казвам и думичка. Майка също не казваше нищо. Знам, че тя се чудеше дали към всичките си лоши навици не съм прибавил и краденето.

Но веднъж тя ме хвана с прясно изпечен хляб в ръце, а знаеше, че не съм излизал от къщата, а и че печката не беше палена през онзи ден.

Тя не каза нищо, но ме изглежда дълго и замислено. Видях как в този миг отношението ѝ се промени. Вече не бе сигурна в правотата си. Започваше да поставя под съмнение своето отношение към мен и истинността на твърденията ми:

„Какво ли наистина му се е случило в пустинята? Как може да опече хляб без огън, брашно и мая? Какво означава това? Нима наистина е Месията?“

Тогава брат ми си поряза ръката. Раната забра и ужасно го заболя. Той ме остави да положа ръце върху нея и тихичко да се помоля. Видях, че той усети прилива на „Силата“ в ръката си, защото ме изгледа странно.

„Вече не ме боли“, каза лаконично той, след което излезе навъсен и знаех, че макар да е облекчен от липсата на болка, не му се харесваше, че съм успял да му помогна. Долових завистта му.

Сестра ми си изгори ръката, а друг от братята ми често се оплакваше от главоболие. Излекувах ги и двамата.

Братята и сестрите ми започнаха да се шегуват с „вълшебните ми сили“. Чудеха се какво ли зло мога да им сторя, ако ме ядосат. Напрежението в къщи се засили и ми стана тъжно за майка, която копнееше за разбирателство у дома.

Но тя виждаше промените в поведението ми и това я успокояваше. Бях по-мълчалив, видимо се контролирах да не избухвам, овладявах енергията си, обуздавах нетърпението си, вече не влизах в спорове. Станах по-грижовен, изслушвах женското й мърморене, помагах й в домакинската работа, като поправях мебели и ходех из хълмовете до далечни ферми за плодовете и зеленчуците, които поръчваше.

Обичах я нежно и състрадателно, както трябва да бъде обичана една майка.

Един ден тя се осмели да ме попита:

„Още ли твърдиш, че Йехова е мит?“

„Йов е казал, че ако Йехова си поеме дъх, всичката плът ще се слее. Това е „Йехова“, **в който вярвам и когото видях.**“

„Никой не е виждал Йехова!“, каза твърдо майка.

„Видях **ОНОВА, което е сътворило всички неща**“, отвърнах аз тихо. „Наричам **ГО „Отца“**, защото **ТОЙ е СЪВЪРШЕНАТА ЛЮБОВ; ЛЮБОВ**, по-съвършена от майчината“, добавих и й се усмихнах. „**ТОЙ** работи във, чрез и за **СВОИТЕ** творения. Той е „**Отецът**“ в мен, който ти даде всичко нужно в къщата и излекува моментално братята и сестрите ми.“

Виждах, че тя започва да разбира част от онова, което й казвах.

„А какво ще кажеш за „греховете“?“, попита тя.

„**Греховете, както ние ги разбираме, не съществуват. Раждаме се, за да се държим, както се държим. Трябва да намерим начин да превъзмогнем човешките си мисли и чувства, тъй като те ни отдалечават от закрилата на „Отца“ и ни носят болести и беди. Когато се научим как да превъзмогнем „себе си“, ще влезем в „Небесното Царство“.**“

Майка ми се обърна мълчаливо и се замисли върху казаното от мен, но вече не бе сърдита. Знаех, че размишлява върху твърденията ми и осъзнах, че току-що съм преобърнал с краката нагоре познатия й и сигурен свят. Без вярата си в Йехова, който заплашва с люто отмъщение непослушанията на човечеството, тя щеше да се чувства объркана и несигурна. Щеше да се чуди как светът ще оцелее, ако бъде оставен изцяло в ръцете на хората, които да контролират злините, извършвани от самите тях и от другите. Дори царете и управниците действаха подмолно. Без Йехова, който да управлява и наказва грешниците, къде щеше да му излезе краят?

Докато се възстановявах, прилежно изучавах Светото писание, за да съм уверен при срещата си с фарисеите и писарите. Какво бе написано за Месията бе от основно значение и трябваше да го знам, защото бях убеден, че аз съм „онзи“, за когото говореха пророците. Наистина можех да спася хората от беди, болести и бедност и дори да им върна здравето и благоденствието, като им разкрия истината за Небесното царство и **Реалността** на „**Отца**“.

Когато се почувствах достатъчно подготвен, за да изляза и да проповядвам и лекувам, за да угодя на майка си, на един Шабат отидох в синагогата в Назарет и говорих пред паството.

Според обичая станах прав и ми подадоха да чета от книгата на пророк Исаия. Избрах откъса, в който се пророкуваше идването на Месия, който ще освободи евреите от всички окови:

„Духът на Господа Бога е върху Мене, защото Господ Ме помаза да благовестя на бедни, прати Ме да изцелявам очите на слепци, да проповядвам на пленени освобождение и на затворници - излизане от тъмницата, да проповядвам благоприятната Господна година.“

След това седнах и казах: „Днес виждате в мое лице пророчеството да се изпълнява.“

Мъжете останаха слисани и по лицата им се изписа удивление, но аз продължих да говоря, тъй като знаех, че „**Отца**“ ще ме напътства какво да кажа. Думите дойдоха без колебание.

Разказах какво ми се бе случило в пустинята и за видението си на бебето, което пораства и става мъж, като през цялото време несъзнателно се обвива с мислени ремъци и окови, изпадайки в заслепение **и затваряйки се във вътрешен мрак, далече от Бог.**

Обясних, че така хората се излагат сами на потисничеството на завоевателите, на робство, бедност и болести.

„Защото Бог е СВЕТЛИНА“, заявих аз. **„А СВЕТЛИНАТА е същността на всичко видимо. И СВЕТЛИНАТА е ЛЮБОВ, която създава всичко съществуващо, за да му се радва човека.“**

„Цялото изобилие и здраве са на разположение на онзи, който обича Бог с ума, сърцето и душата си и спазва стриктно Божите закони.“

Когато приключих, в синагогата бе настанала пълна тишина. Усетих, че паството е преживяло нещо странно и мощно, бе се издигнало до по-високо ниво на мислене и не искаше нищо да смущава трансценденталното спокойствие на мига.

После събралите се започнаха да си шептят. Чудеха се кой съм! Някои бяха убедени, че аз съм този Исус, чието семейство бе от селото, но други не можеха да повярват, тъй като им бях говорил с голям авторитет.

За съжаление усетих как старите ми реакции към тези религиозни мъже се завръщат. Знаех, че в миналото те ме бяха презирали и затова очаквах да отхвърлят думите ми. Отново изпитах стария гняв и ги ядосах. Чрез човешките си реакции привличах към себе си пълен провал. И за малко да получа точно това.

По-младите мъже, подканяни от по-възрастните, се спуснаха към мен и ме завлякоха на най-високата скала, за да ме хвърлят в пропастта, но аз се помолих на „**Отца**“ за избавление. Изведнъж те така се объркаха, че не знаеха какво правят и се нахвърлиха един срещу друг, което ми позволи да се измъкна измежду тях и да избягам.

Колко странно. Те изглежда изобщо не забелязаха, че не бях повече там.

Разтърсен от преживяното, успях да пратя вест на майка си, за да ѝ кажа, че незабавно напускам Назарет и тръгвам към Капернаум – красив град край Галилейско море.

Първоначално си мислех да отида при свои стари познати, но интуитивно усетих, че това не е правилният избор. Затова по целия път към града и когато навлязох в пределите му, се молах на „**Отца**“ за напътствие и помощ в намирането на подслон. Нямах пари, а не исках да прося.

Докато вървах по улицата една жена на средна възраст, натоварена с кошници, се приближи към мен. Изглеждаше опечалена и като че ли беше плакала. Импулсивно я спрях и я попитах къде бих могъл да намеря подслон. Тя отвърна, че по принцип би ми предложила легло, но у дома синът ѝ лежи тежко болен. Добави, че излязла да купи храна за „оплаквачите“, които вече се били събрали да скърбят за сина ѝ, когато умре.

Сърцето ми се късаше за нея, но изпитах и радост. Още на влизането си в града, срещнах някого, на когото можех да помогна.

Изказах съчувствието си и ѝ предложих да занеса кошниците до дома ѝ.

Жената ме погледна за миг, учудена кой ли съм аз, но очевидно външният ми вид и поведение ѝ се сториха задоволителни. По пътя ѝ казах, че вероятно ще успея да помогна на сина ѝ.

„Лекар ли сте?“, попита тя.

Отвърнах, че не съм учил за лекар, но въпреки това бих могъл да помогна.

Когато стигнахме до къщата – голяма, каменна постройка, което бе знак за просперитет и добро положение в обществото – жената ме отведе при съпруга си и му рече: „Този човек казва, че може да помогне на сина ни.“

Мъжът кимна навъсено, но не каза нищо. Жената, Мириам, ме отведе настрани и обясни, че мъжът ѝ е много разстроен и гневен.

„Момчето е единственият ни син сред много дъщери и мъжът ми вини Бог, задето прати болест на детето“, изплака Мириам. „Ако продължава да говори така срещу Бог, който знае какви беди още ще ни сподобят.“

„Успокой се, синът ти скоро ще се оправи“, отвърнах аз.

Тя ме погледна със съмнение, но ме отведе в стаята, в която лежеше момчето. Вътре бе горещо и задушно, пълно с мрачни, бърбиви „доброжелатели“. Помолих майката да опразни стаята, но посетителите отказваха да излязат. Искаха да видят какво ще стане и си тръгнаха неохотно, чак когато Мириам повика съпруга си да говори с тях. Чух ги да спорят с бащата в съседната стая.

Какво ли си е мислел той, че може да стори този мъж, щом лекарят не бил успял да помогне на момчето? Бащата влезе, за да види сам.

Синът му бе мъртвешки блед и трескав. Майката обясни, че не задържа никаква храна и има разстройство. Бил така от няколко дни и толкова бил отслабнал, че лекарят заявил, че нищо не може да се направи и момчето вероятно ще умре.

Поставих ръце върху главата му и се помолих, благодарих **мълчаливо и с дълбока признателност като знаех**, че **ЖИВОТВОРНАТА СИЛА** на „Отца“ ще се влее през ръцете ми в тялото на детето. Така щях да го излекувам. Усетих невероятна топлина и потръпване в пръстите си, след което **Силата** се вля в крехкото тяло. Обзе ме възторжена признателност. Колко прекрасно, колко невероятно бе, когато „**Любецният Отец**“ вършеше **присъщата си работа** – да лекува!

Майката и бащата изглеждаха притеснени и се чудеха какво ще последва, хванали се за ръце и вперили напрегнати погледи в детето. Когато видяха, че лицето на сина им добива поздравословен цвят, те възкликнаха радостни и удивени. След известно време момчето ме погледна и каза ведро: „Благодаря. Вече съм добре. Гладен съм и искам нещо за ядене.“

Майка му се засмя щастливо и го прегърна, но изглеждаше и неспокойна.

„Не бива да ти давам храна, синко. Докторът ще се ядоса.“

Лекарят казал на жената да не му дава нищо друго освен вода. Аз се усмихнах и ѝ рекох: „Момчето е излекувано. Можеш да му дадеш хляб и вино и няма да ги повърне.“

Бащата, Седекия, не бе на себе си от радост и признателност. След като прегърна любимия си син, той се обърна към мен и ми стисна топло ръка. Потупваше ме по рамото и клатеше глава, онемял и със стичащи се по бузите сълзи.

Когато се успокои, той отиде в дневната и каза на чакащите там хора: „Синът ми бе с единия крак в гроба, но се върна при нас жив и здрав!“

Думите му бяха посрещнати с възторжени възгласи, въодушевление, почуда, въпроси, смях и поздравления. Майката на момчето стоеше усмихната отстрани.

След това нямаше защо да се притеснявам повече къде ще се подслоня. Когато Седекия каза на слисаните „оплаквачи“, че момчето е излекувано и самият младеж се появи усмихнат на вратата и помоли отново за храна, „оплаквачите“ до една се скупчиха около мен и ме канеха в домовете си. Аз обаче предпочетох да остана при бащата на момчето, който каза, че иска да ми зададе много въпроси и се надява да мога да отговоря.

След като на масата бяха сервирани хляб и вино, всички бяха поканени да се почерпят, а Седекия седна и зададе първия си въпрос.

„Ти стори нещо, което не бе по силите на нито един свещеник или лекар. Изцелението идва единствено от Бог. Макар да си странник, явно идваш от Бога.“

„Да“, отвърнах аз и хората се разшумяха учудено.

„Болестта, която сполетя сина ми, наказание за някое мое минало прегрешение ли беше? И какъв тежък грях съм извършил, за да иска Бог да ми отнеме единственото момче?“

Много от хората кимнаха при тези думи.

„Ти ми зададе въпроса, на който най-много искам да отговоря, Седекия. Бог ни дава **ЖИВОТ и битие**. Той не би ни отнел тези неща така, както човек отнема ценности от друг човек, защото му е сърдит. Така се държат само хората, но не и Бог. И Бог не седи на трон някъде на небето, както човешките царе седят на тронове и управляват другите хора. Това е човешкият начин и човешкото вярване, а не истината. Бог е отвъд всичко, което човешкият ум може да побере или да си представи. Само аз „видях“ **„Онзи, който ни е създал“** и знам, че **ТОЙ** не е „Богът“, за който ни проповядват равините. Видях, че той е **„Съвършената любов“** и затова предпочитам да го наричам **„Отца“** тъй като видях как **Той живее** във всяко живо същество, поддържа го в добро здраве, така както човешкият баща храни децата си, облича ги и ги закриля в дома си. „Видях“ **ГО** във всичко съществуващо на този свят.“

„Но как е възможно това?“, попита със съмнение един мъж.

„Не е възможно за нито едно отделно „същество“ да бъде навсякъде едновременно. Но въздухът е навсякъде, макар да не го виждаме. Въпреки това знаем – и не се съмняваме – че той съществува и е жизненоважен за нашето съществуване. Ако нямаше въздух, нямаше да можем да дишаме и щяхме да умрем. Не виждаме и движението на въздуха, което наричаме вятър, но той шумоли в листата, носи облаците по небето и така знаем, че въздухът ни обгръща и е навсякъде около нас. И сега ще ви запитам коя е най-реалната и ценна част от човека – тялото или умът?“

Някои отвърнаха, че е тялото, иначе нямаше да сме на земята, нямаше да можем да работим, да ни виждат другите, да ни познават. Други рекоха, че умът е по-важен от тялото. А аз отговорих: „Умът е най-важната част, тъй като без ум, няма да има какво да задвижва човешкото тяло. Човек не би могъл да яде, спи, да се движи, планира и живее. И въпреки това не виждаме ума. Знаем, че той съществува само заради мислите, които извират от него и тъй като мислите водят до действия в живота. Вярваме, че умът ни действа чрез мозъка. Да, така е. Защото как би могъл роденият от плът мозък да произвежда мисли, чувства, идеи, планове? И сега би трябвало да ви е ясно, че така **„Отецът“** присъства навсякъде; **Той** насочва **„ума“** зад човешкия ум, върши великите си дела във всяко живо същество. Знаем, че това е така, защото виждаме чудесата, които ни носи. Виждаме как децата растат, виждаме храната, която те ядат да се превръща, като по чудо, в друго вещество, което ги подхранва и предизвиква растежа им. Как става това, не можем дори да си представим. Но дори и да можехме, пак нямаше да знаем какво задвижва подобен важен процес в живите тела на всички биологични видове. Да видим как прекрасно са изработени телата на всеки вид с изричната цел да преобразуват храната в средство за подхранване на растежа на костите, кръвта и плътта.“

„Покажи ни тогава тези неща, за да се убедим, че наистина са чудо!“, възкликна един младеж. „Те наистина са чудо! Чудо са! Виждаме как младите растат и минават през различни степени на развитие, и виждаме как умовете им също се развиват с растежа, докато младежите и девойките не започнат да копнеят за съпруг или съпруга, за да станат и самите те родители. Тогава се осъществява великото дело на зачатие и израстването на семето в утробата продължава, докато не се превърне в напълно оформено дете. Помислете само! Кой определя това равномерно, подредено израстване в женската утроба, откъде идват плановете за развитието на главата, тялото, крайниците, които са еднакви при всяка жена и при всеки вид живи същества? Кой решава точния момент, бележещ началото на раждането – физическия начин, по който детето се появява от утробата, кой осигурява млякото за бебето? Помислете само – майката ли е? Не, не е майката. Тя е само свидетел на онова, което се случва от мига, в който съпругът ѝ е посял семето си в нея. Отдалеч ли върши Бог тези неща? Мислите му до всеки мъж и жена поотделно ли достигат, за да решат кога ще се случи всеки етап от чудото на раждането?

Не, това е дело на „Силата на Съзидателния Ум“, „Интелигентният Любещ Живот“, който пулсира във всяко живо същество. Виждаме как родителите обичат децата си, били те птици, животни или хора. Откъде идва тази любов? Тя струи от „Силата на Съзидателния Ум“ – Съвършената Любов – или „Отца“, който е в нас. Тъй като „Отецът“ работи в растенията, дърветата, птиците, животните и самия човек, ние можем да съществуваме, да живеем, да дишаме, да ядем, да спим, да раждаме деца, да остаряваме и след това да умираме, за да преминем на друго, по-щастливо място. Всичко това е дело на „Отецът“, който действа в нас. Как бихте могли да отречете истината, която ви казвам? Днес видяхте как едно умиращо момче се върна към живота почти за миг – аз ли го излекувах? Не! Аз сам не мога нищо да направя. **ЖИВОТЪТ**, който е „Отца“ и тече във всичко живо ми преля сили, за да поправа едно чезнещо тяло и да го върна към пълното здраве, защото аз вярвах без капчица съмнение, че **Той** ще го направи.“

Из стаята се разнесоха удовлетворени въздишки. По лицата на присъстващите сияеше нова светлина, нов интерес, дори нова нежност.

„Тогава защо хората понасят толкова тежки страдания?“, попита Мириам.

„Защото човек бива създаден, когато **ЖИВОТЪТ** се оформи в семето, **ТОЙ** се превръща в индивидуалната личност, която **ГО** различава от всички останали на света. За да се превърне в отделна фигура, несвързана с нищо друго, самотна, отделна, самостоятелна личност, **ТОЙ добива - бива контролиран** от два мощни импулса в земната си природа – да се вкопчава във всички неща, за които копнее силно и да отхвърля и отблъсква всичко онова, което не желае. Тези два основни импулса в човека стоят в основата на всичко, което той върши през живота си и са изцяло отговорни за бедите, които човек си навлича. Макар „Отецът“ да действа във всеки човек, **Той** няма нищо човешко в **СЕБЕ СИ**.

Затова „Отецът“ не задържа нищо, не отхвърля нищо, не заклеява нищо, дори не вижда „простъпките“. Всичко онова, което хората наричат „грех“ е от този свят и се наказва само в рамките на този свят – защото това е Закона за Земното Битие и, както добре знаете, каквото посееш, това ще пожънеш. Защото човек черпи **ЖИВОТ** и **УМ** от „Отца“ и сам избира мислите, думите и делата си. Каквото той мисли, казва, върши и вярва, му се връща в подобна форма по-късно. Не съществува наказание от „Отца“ – каквито и беди да сполетяват човечеството, те са дело единствено на хората.“

Присъстващите замърмориха, че моето учение е съвсем ново и въпреки това звучи по-разумно от всичко, на което са ги учили до този момент.

Няколко души ме подканиха да продължа.

„Казвам ви, че в мен видяхте проявата на ЖИВОТА чрез лечение; последвайте ме и ще ви разкажа за ПЪТЯ, който трябва да извървите до щастие; в думите ми ще откриете ИСТИНАТА за Битието, която досега не е разкривана на друг човек.

Казват, че Месията ще разкрие тайни, скрити от зората на създанието. Истина ви казвам, че тези тайни ще научите от мен. Ако ме слушате внимателно и проумеете значението им, ако прилагате истината и спазвате стриктно законите, ще се преродите наново и ще влезете в Небесното царство.“

След като казах това, хората се смълчаха за миг, после се разнесоха въодушевени гласове, но Седекия стана и рече, че е време гостите да си вървят. Момчето се нуждаеше от сън, а също и жена му и дъщерите, след изтощителния плач.

Тогава се уговорихме на следващата сутрин да отида на пристанището, където щяха да ми доведат болни хора. Така щях да започна изпълнението на мисията си по възможно най-бързия начин. Струваше ми се, че ако не лекувам, хората нямаше да се интересуват и още повече - да приемат онова, което им говорех. Лечението демонстрираше нагледно истината, на която исках да ги науча, а учението ми щеше да обясни как успявам да им дам изцелението, почерпено от **„Отца“**

Когато се събудих на следващата сутрин, тръгнах със Седекия към пристанището и сърцето ми сияеше от любов към всички, които срещаме. Поздравявах ги топло и им казвах, че имам **„добра вест“** за онези, които искат да я чуят. Когато стигнахме на кея, заварих там мъже, жени и деца, седнали на земята да ме чакат. Някои протегнаха умолително ръце към мен. Те изглеждаха много болни, някои бяха сакати, а много други бяха покрити с рани.

Сърцето ме заболя за окаяното им състояние, но сега можех и да се радвам, защото знаех, че те са зле не по **„Волята на Отца“**. Напротив! **Самият „Отец“** бе изцеление, здраве, добруване. Бях доказал това предишния ден, както и още в дома си в Назарет. Ликувах, че ще успея да покажа на събралите се около мен тази прекрасна истина.

Едно тъжно, старческо лице привлече вниманието ми. Жената бе сбръчкана, слаба и прегърбена. Отидох и коленичих до нея, поставих ръце на главата ѝ и веднага усетих как притока на **„Силата на Отца“** в пръстите ми преминава през главата ѝ, докато цялото ѝ тяло не се разтърси от **Животворната Сила** и не изпълни с енергия крайниците ѝ.

Хората гледаха стъписани отстрани и се чудеха какво ли ѝ правя, други обаче им казаха да мълчат. Постепенно крайниците на жената започнаха да се изпъват, удължават, изправят; лицето ѝ се озари от радост и прилив на нови сили. Помогнах ѝ да стане и тя се изправи гордо, преливаща от щастие. Жената започна да се смее и затанцува, като викаше на гълпата: **„Слава на Бога, слава на Бога“**, а част от хората започнаха да стават и да ѝ пригласят. Те бяха дълбоко трогнати от видяното.

Всички се опитваха да се доберат до мен и блъсканицата бе толкова голяма, че Седекия ми предложи да въведе ред. Той подреди чакащите с помощта на няколко от зяпачите и насочваше болните към мен, за да помогна първо на най-нуждаещите се.

Най-накрая, когато се уморих, домакинът ми ме покани да се върнем в къщата му и да вечеряме. Отпрати онези, които не бях успял да излекувам, тъй като времето не бе стигнало, като ги увери, че ще се върнем пак на другия ден.

Вечерта премина празнично – имахме толкова много неща, за които да говорим, толкова много неща, заради които да празнуваме, толкова много имах още да проповядвам, толкова много неща да ги науча и всичко това бе **„добра вест“** според хората. Знаех, че вече много от тях вярват, че говоря истината за **„видяното“** в пустинята.

Нещата продължиха така дни наред. Хора се стичаха при мен отблизо и далеч. Седекия и някои от приятелите му обуздаваха тълпата, за да мога да лекувам и проповядвам. Хората с радост ме слушаха. Те говореха помежду си за „**Отца**“ и искаха да научат повече за „ремъците и веригите“, с които хората се обричаха на нещастие.

Блъсканицата стана толкова голяма, че скоро осъзнах нуждата да си намеря помощници, на които да разчитам да ми съдействат. Бе време Седекия да се върне към търговията си с кожи, която бе занемарил.

Отидох сред хълмовете да се моля за напътствие при избора си на „следовници“. Когато бях убеден, че ще получа напътствието, за което се бях помолил, се върнах в Капернаум. Испитах силен порив да сляза до кея и да поговоря с няколко мъже, които бях забелязал, че слушат внимателно проповедите ми.

Дали щяха да се оставят рибарските мрежи и да се присъединят към мен, тепърва щях да разбера. Но когато ги повиках, Симон, Андрей, Йерекия и Йоан веднага с радост дойдоха да помагат в работата и разпространяването на учението ми. И други се присъединиха към мен и така започнах делото си сред хората.

Тръгвайки си от дома на Седекия, моят домакин ме увери горещо, че мога да се върна, когато и да пожелаая.

Така се заех с мисията си на учител и лечител, който ходеше по села и градове, където имаха нужда от него. Преди да потеглим, събрах младите мъже, които се бяха съгласили с радост да ми помагат. Те щяха да се вслушат в проповедите ми и да останат заплени от това, което им казвах. Беше жизнено важно първо да им обясня всичко онова, което ми бе разкрито в пустинята.

Казах им, че въпреки предишния си мързелив начин на живот, винаги ме е изпълвало състрадание към хората. Именно състраданието ми ме бе накарало да се отрека от „Бога“, за когото проповядвах равините. Когато им казах, че не вярвам в отмъстителния Йехова, видях по лицата им да се изписват съмнение и шок.

Обясних им подробно, че се питам как е възможно да говорим за „добър“ Бог след като и невинни малки деца понасят толкова страдания. Докато говорех, видях, че изражението им омеква постепенно. Продължих да изреждам съмненията и да излизвам гнева си, докато не видях, че те приемат изцяло думите ми и са напълно съгласни с мен. Установих, че съм посял у тях съмнения и въпроси, които преди не бяха имали смелост да изразят с думи.

Докато разговаряхме, усещах облекчението им, че вече не са сами в тайното си противопоставяне на ученията на равините.

Споделих им за мига, в който бях започнал да осъзнавам, че пропилявам живота си; как бях поискал да се променя и бях усетил силен порив най-напред да отида при Йоан Кръстител, за да започна новия си живот.

Описах им какво бях преживял при кръщението си и през шестте седмици в пустинята. Обясних им, че съм се пречистил от предишните мисли, вярвания, отношение, арогантност, бунтарство, докато получавах прозренията и виденията, които ми показваха, че „**Реалността**“ сега се нарича „**Отца**“. Обясних им **природата на „Отца“** и че тази „**Божествена природа**“ представлява и „**Божествена Воля**“. Казах им, че самият човек, чрез погрешния си начин на мислене и поведение, се е изолирал от „**Отеца**“ в себе си и единствено човек, след като се разкае и пречисти емоционално и душевно може да намери обратния път към пълния контакт с „**Отца**“. **Тогави цялостната Природа на „Отца“ щеше да изпълни ума, сърцето, душата, живота и преживяванията му. Щом това станеше, този човек щеше да влезе в Небесното царство, управлявано от „Отца“ и Небесното царство щеше да се възцари в съзнанието на човек. Така той щеше да изпълни целта на битието.**

Докато говорех на учениците си, видях реакциите им изписани по лицата. Всяко съмнение бе изчезнало и сега от тях струеше светлината от зараждането на разбиране и радост. Младите мъже станаха въодушевени последователи на учението ми и възкликнаха: „Това наистина е добра вест!“

Те първоначално приеха онова, което им казвах, но по-късно имаше случаи, в които се усъмнявах в истинността на думите ми. Разбирах ги. Да си готов да се освободиш от така дълбоко внушения ти образ на „Йехова“ се изискваше огромна смелост.

Понякога, докато те разговаряха помежду си, се питаха кой е този човек, който твърди подобни чудесии? Ако тръгнах с мен, но се окажеше, че всъщност съм пратеник на Сатаната? Тогава какво щяха да правят? Йехова щеше да ги накаже сурово.

Те имаха много какво да губят – положението си в обществото на трезвени, трудолюбиви младежи, репутацията на търговци и занаятчии, доходите си и най-голямата пречка от всички – страхът семействата им да не се разгневят и отрекат от тях. Какво щяха да получат в замяна?

Казах им, че не мога да им обещаю земни блага в замяна на помощта им в разпространяването на „евангелието на добрата вест“. Не се съмнявах, че навсякъде където идехме, щяха да ни предложат храна и подслон и да ни посрещнат добре. Можех да им обещаю само **Истината**, че **„Отца“** **знае какви са нуждите им и ще ги задоволи, и ще ги поддържа в добро здраве. Можех още да им обещаю, че когато се обръщат към Него и Му вярват безрезервно, ще са щастливи по начин, по който досега не са били. Щяха да усетят Небесното царство в себе си до степен, че да оставят настрана исканията на „егото“ и да служат на хората. Щяха да станат свидетели на изцеления, които да им вдъхнат още по-силна вяра и да им дадат смелост да издържат на негодите на пътуването.**

И така поехме на мисията си да разпространяваме „ДОБРАТА ВЕСТ“ на „ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО“.

Изпращах младежите да влизат преди мен в града, който приближавахме. Те събираха хората, за да чуят „Добрата вест за Небесното царство“. Хората оставаха слисани и искаха да научат повече, но учениците ми ги призоваваха да доведат приятелите и съседите си, за да чуят всичко, когато „Исус пристигне“, както и че той ще лекува болни. Много от хората въодушевено тичаха да разпространят „добрата вест“ и скоро се събираше голяма тълпа.

Аз, който така пламенно бях роптал срещу религиозните проповеди, плашещи грешниците с насилие, наказание и проклетия, сега с радост се срещах със същите тълпи.

Трябваше да споделя „добрата вест“ и да озаря деня на хората, както и да лекувам болести и недъзи, за да улесня живота им.

Докато преди ходех сред хората егоистично настроен, с празни ръце и приемах добрата им воля и подаяния, без да давам нищо в замяна, сега идвах с изобилие от животворни възможности за всеки, който бе готов да слуша думите ми и да предприеме действия, за да подобри живота си.

Искам вие, които четете тези страници, ясно да разберете какво бе положението ми по онова време, в какво състояние на съзнанието изпаднах след прозренията в пустинята и личността, която представлявах за сънародниците си като „Исус“. Толкова много предположения се изказаха по въпроса, че сега съм длъжен ви представя истината.

Бях роден да имам, когато възмъжея, добра физика, силни, орлови черти, забележителен интелект и любов към шегите и смеха – но, както и много от вас днес, не се грижех за земните си дарби. По времето, когато отидох в пустинята, лицето и маниерите ми бяха, както бихте ги нарекли „на по-ниско ниво“ отколкото трябваше. Макар да бях започнал да се замислям и да се бунтувам срещу човека, в който се бях превърнал, интелектът ми също страдаше от недостатъчна употреба, като непрекъснато го използвах за спорове и караници относно религия, както и за фриволни речи. Разсмивах хората. Мъжете и жените, с които общувах, ме харесваха, но не ме уважаваха. На това се дължеше и удивлението на онези, които ме познаваха, когато говорих в синагогата в Назарет.

Докато майка ми се грижеше за мен по време на възстановяването ми, използвах знанията и прозренията, дадени ми в пустинята. Това ме превърна в човека, който трябваше да бъда.

Когато започнах мисията си, напълно съзнавах, че аз съм онзи, който знае тайните на сътворението и самото битие. Поради това можех уверено да заявя: „Никой друг освен мен не е виждал „Отца“.

Знаех, че всичко, в което вярваше човек, бе погрешно – не бе реално.

Знаех, че съм специално подготвен и създаден от „Отца“ за тази мисия. Бях благословен с изобилна физическа енергия, красноречие и способността да измислям мъдри притчи, които да ми позволят да предам успешно посланието под форма, която хората никога нямаше да забравят.

Освен това, аз разбирах добре другите хора, тъй като дълго бях общувал с тях и познавах най-съкровениите им надежди, най-отчаяните им страхове; знаех какво ги разсмива и какво ги кара да осмиват и да се подиграват на богатите и помпозните; знаех и колко силно страдат толкова много от тях, и млади, и стари – смело, без да се оплакват. Знаех това и изпитвах дълбоко състрадание към народа, който живееше в страх и понасяше словесния бич на фарисеите и се превиваше пред данъчните закони на римляните. Знаех, че гордият им еврейски дух е засегнат от завоевателите, които те бяха принудени да приветстват с възгласи и коленичене, но които презираха зад затворените врати на домовете си. Знаех и напълно разбирах живота и мисленето на народа. И аз преди бях мислил същото, бях изпитвал същата ненавист, бях познал същите тревоги във времена на недоимък, бях се чувствал безсилен в хватката на римското управление.

Сега обаче бях наясно, че тези страдания не са неизбежни. Тъй като познавах *Реалността* на битието и *Реалността на Всемирния „Бог“*, ясно съзнавах глупостта на еврейските управници, които налагаха на народа тежък живот в пълен разрез с *Истината за Битието*. Всичко това силно ме гневеше.

Затова знаех, че съм създаден изцяло да се превърна в инструмент на Божественото Дело в Палестина – воден от страстта си към ИСТИНАТА и напътстван от състраданието си към хората. Затова се нарекох „Син човешки“, защото знаех с какво точно се сблъсква човечеството в ежедневието си.

Освен това бях напълно уверен, че мога да постигна целта си да разкрия Истината на хората и така да внесе промени в живота им. Поради тази причина, макар да знаех още от самото начало на мисията си, че ще трябва да платя за всичко, за което се предлагах да направя – да преобразя изцяло познатия до този момент еврейски свят – бях готов да го направя, да изпълня мисията си. Не можех да се откажа, защото обичах хората с ЛЮБОВТА на „Отца“, която изпълваше сърцето ми и цялото ми същество. Защото ЛЮБОВТА на „Отца“ е същността на ДАВАНЕТО – която дава себе си на видимото битие и видимото съществуване и расте, закриля, подхранва и задоволява нуждите на цялото видимо сътворение.

**Знаех, че аз съм дарът на „Отца“ за спасението на хората – на света –
НЕ –**

**както ни бяха учили от векове – спасение от наказанието,
налагано от гневен Бог на „грешниците“ –**

А –

**спасение от ежедневното повтаряне на едни и същи грешки на неправилно мислене
– погрешно мислене, в което се кореняха проблемите на хората, бедността,
болестите и нещастията.**

Тъй като обичах дълбоко човечеството, бях готов да проповядвам и лекувам напук на еврейските свещеници. Бях готов да умра на кръста заради онова, което „видях“ в пустинята, което знаех с цялото си сърце и исках да споделям до последен дъх.

**ЕТО КАКВА Е ИСТИНАТА ЗА МОЕТО РАЗПЪВАНЕ И ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ДОГАДКИ
НА ХОРАТА, ВЪЗНИКНАЛИ ЗАРАДИ ЕВРЕЙСКАТА ТРАДИЦИЯ ДА СЕ ИЗГАРЯТ
ПРИНОШЕНИЯ В ХРАМА.**

**Аз бях дарът на „Отца“ за човечеството, който щеше да му помогне да
превъзмогне невежеството си относно Законите на Битието и да намери истинския
Път на Живота, който води до радост, изобилие и съвършената цялост на Небесното
царство.**

Това бяха възприятията, желанията, намеренията, целите и мислите, които носех в ума и сърцето си. Това е земната умствено-емоционална рамка, която обгръщаше духовното ми съзнание, скрито в мислите и фигурата на „Исус“.

Това беше моето духовно съзнание, насочено към по-висшите форми на мисъл и чувства, които ме подтикнаха да се отправя на тригодишно пътуване, за да дам на хората онова, което вярвах, че е окончателното спасение от собственото им сляпо мислене и чувства, които им носеха беди в живота. Искрено вярвах, че ако покажех на хората всичко, което аз бях разбрал, те също щяха да осъзнаят безумството си и да положат всички усилия, за да променят начина си на мислене и да поемат по Пътя на Живота, който ще ги отведе до Небесното царство. За тази цел бях готов да дам живота си.

Поради погрешното тълкуване на моята мисия от еврейски учители, истинското ми послание бе изопачено почти до неузнаваемост и целта на тези Писма е да разкрие на хората от тази Нова Епоха истинските думи, които изрекох пред народа на Палестина.

Затова нека се върнем към разказа ми за онези времена и да ви опиша един специален ден, в който словото ми стигна до ушите на събралите се хора и остави траен отпечатък в съзнанието на моите ученици.

Този ден бе особено значим и за мен.

За да си почина от събралото се множество, отидох сред хълмовете, за да се помоля и медитирам за презареждане на духовните си батерии, като установя дълбока, силна и по-мощна връзка с „Отца“ в мен. Бидейки сред тълпата, тази връзка така бързо помръкваше в съзнанието ми, че се чувствах изчерпан. Стигнах до пещерата, която използвах, когато се намирах в онзи район, извадих рогозката, скрита под един камък и легнах да спя. Вместо сън обаче, веднага почувствах приток на **Божествения Живот**, на „Отца“, умората ме напусна и тялото ми се зареди със **Силата на Съзидателния Извор на Всичко Съществуващо.**

Съзнанието ми се издигна сред златна Светлина и докато се носех нагоре към нея, Тя изведнъж стана чисто бяла, при което разбрах, че съзнанието ми се е извисило до порталите на Равновесието, което е Вечното, Всемирно, Безкрайно измерение, което не може да бъде осмислено от човешкия ум.

Наблюдавах светлината, но не бях част от НЕЯ, нито усещах силата ѝ в себе си, тъй като това бе измерението на „Бог“, измерението на празнотата, на липсата на форма, на Всемирното Равновесие. Но ТЯ установи връзка с мен и ме изпълни със сияйната Си ЛЮБОВ. За пореден път осъзнах, че това е

ЛЮБОВТА на
„Процеса на Сътворение-Усъвършенстване-Изцеление“
която управлява всичко съществуващо.

Знаех, че там, където има липса, тя, в крайна сметка, ще бъде запълнена, както водите се вливат и пълнят езерото.

Където има нещастие, там щеше да има радост, защото такава е ЕСТЕСТВОТО на Вселената – да се стича към всяко живо същество в нужда, за да донесе удовлетворение и радост.

Знаех, че там, където нямаше растеж, обстоятелства ще се подредят така, че да го насърчат.

Знаех, че там където има чувство за провал, ще бъдат осигурени предизвикателствата, които да стимулират хората да успеят и да придобият самочувствие.

„Видях“, че ЛЮБЕЩАТА РАБОТА, постоянно извършвана от „Отца“ в живота на отрудените хора, е възможно да не бъде разпозната като „ЛЮБЕЩ дар“ от онези, които го получават. Бе възможно те да са така обгърнати от апатия, усещане за провал, от убеждението си, че няма да ги споходи нищо добро, че да са слепи за всичко в живота си, освен за собствените си убеждения и чувства! Следователно те щяха да останат затворени в създадения от самите тях ад.

Нямаше нужда да се съжалява когото и да било. Нужно бе единствено състрадателно сърце и решимост да донесе Истината, която да излекува тяхното невежество.

Най-големия дар, който един човек би могъл да даде на друг, е просветление на невежеството за битието и неговите космически закони, тъй като истината е:

Всяка една душа е обгърната от ВСЕМИРНОТО и степента на ВСЕМИРНИЯ ПРИНОС чрез ЛЮБЕЩАТА РАБОТА на „Отца“ в живота на хората зависи изцяло от възприемчивостта на индивида.

Осъзнах, че хората спешно трябва да чуят онова, което току-що ми бе казано.

Те трябваше да „видят“ и напълно да осъзнаят намерението, целите и потенциала на ЛЮБОВТА, която бе същността на тяхното битие. Поради своето неверие, имаше опасност те да отхвърлят ЛЮБЕЩАТА РАБОТА на „Отца“ като свързана с нови „болезнени предизвикателства“ и така завинаги да останат в плен на неуспехите си.

Сега разбрах, още по-ясно, че съм изпратен да пробудя хората и да им покажа всички възможности за развитие, просперитет и постигането на радост и щастие, но от тях зависеше да се събудят и да се възползват от онова, което им се предлагаше.

Спомням си, че извисяването на съзнанието ми продължи цяла нощ, а на сутринта **станах толкова бодър**, както никога преди. Посланието ми се изясни. Бях видял още по-ясно **Реалността** на „**Отца**“ и знаех, че ще успея да изляза пред тълпите и да им предам силата и живота на онова, което ми беше показано.

Докато слизах от пещерата, стигнах до голяма скала над стръмна пропаст. Седнах на нея и видях града, който щяхме да посетим през този ден.

Усещах „Процесът на Усъвършенстване“ – Импулсът за „Създаване на Цялост“ – „**Отца**“ – да бушува в мен и копнеех да **Го** споделя с другите преди проблемите на ежедневието да го задушат, и да загуби мощта и движеща **Го** сила в човешкото ми съзнание.

След малко учениците ми дойдоха при мен. На влизане в града, те говореха с хората и насочваха събиращите се тълпи към хълма зад къщите.

Аз се качих на голям камък сред тях, и започнах да говоря.

Установих, че страстта и радостта – желанието, копнежът и убеждението ми спонтанно се изливаха в думите, които изричах.

„Вие сте потиснати и уморени. Задачите ви стават все по-тежки с напредване на възрастта, стомасите ви често са празни, дрехите ви овехтели, другите ви ядосват и имате чувството, че проблемите и мъките нямат край.

Но това не е така. Създадените сте, за да живеете по различен начин. Ако погледнете отвъд чувствата си – ако извисите съзнанието си, за да осъществите контакт с „**Отца**“ вътре във вас, ще успеете да „**видите**“ и **разберете** какво би трябвало да е битието ви. Ще осъзнаете, че сте създадени, за да се радвате на изобилие, закрила, добро здраве и щастие.

Но тъй като ежедневно живеете в страх от „доброто и злото“ и **вярвате и очаквате**, че те ще ви сполетят повече, отколкото вярвате, че „**Отца**“ е изобилието от **ЖИВОТ** и **ЛЮБОВ** вътре във вас и ви осигурява всичко необходимо за здраве и благополучие, вие привличате в живота и тялото си най-страховитите преживявания, свързани с разграничението на „добро и зло“. Вратата ви в „добро и зло“ размива – **ЗАМЪГЛЯВА** – всичко, което „**Отца**“ ви е приготвил, ако само повярвате в **ЛЮБОВТА МУ!**

Съдите днешния си ден и очаквате от утрешните дни онова, което сте живели в миналото. Поради това мъките от вчера непрекъснато се повтарят в бъдеще.

Вие робувате на спомените и неизменното си убеждение, че онова, което е минало, непременно ще се връща отново и отново, за да ви обременява и наранява.

Не е нужно да лекувате телата си или да се опитвате да подобрите живота си – трябва да излекувате убежденията си!

Казах ви, че няма нищо солидно под слънцето.

Ако излекувате убежденията си, ако синхронизирате убежденията си с **истинските Намерения на „Отца“** за вас, погрешните вярвания, които управляват телата и живота ви, ще се стопят като мъгла на слънце.

Дори животът ви веднага ще се върне към **Божественото Намерение**, втъкано в цялото творение.

Ще установите, че за всяка трудност, за всяка липса винаги има разрешение, винаги има начин да напълните кошницата си, когато се нуждаете.

Какво мислите, че се случва, когато болните дойдат при мен и аз положа ръце върху тях?

Мисля ли за болестта, чудя ли се дали човекът ще бъде излекуван, страхувам ли се, че „**Отца**“ може да спи или да е толкова далеч, че да не ме чуе?

Не, защото ако през ума ми минаваха такива отрицателни мисли, нямаше да успея да излекувам никого.

Когато човек се обърне към мен за изцеление, аз веднага ликувам, защото **знам**, че Силата, която е „**Отца**“ вътре в мен, е готова да започне изцелението в мига, в който помоля за това. Благодаря, защото **знам**, че „**Волята на Отца**“ е **здраве**, а не болест. Ето защо аз се моля „**Волята на Отца**“ да бъде изпълнена в болния. **Когато прогоня вярата в болестта от тялото на болния и ЗНАМ, че „Волята на Отца“ за здраве се влива в неговия организъм, тогава и външната проява – казвам външната проява – на болестта се трансформира в реалността на „Здравето на Отца“ и тялото отново е здраво.**

Болестта не е нищо повече от занижена жизненост – отслабване на ЖИВОТА – в засегнатата част от тялото. Върнете „Живота на Отца“ към истинското Намерение и План на организма си и целият ви организъм ще функционира както трябва.

Внушават ви, че Бог изпраща болести, чума, глад и унищожаване на народите, когато те не спазват законите му. Внушават ви, че самите вие бивате наказвани от един гневен Бог за греховете, които сте извършили. **Какво е наказанието, ако не зло под маската на добро? Аз** ви казвам, че злото не идва от Бог. Как може Бог да бъде от две части – добра и зла?

Представата за добро и зло съществува само в умовете ви, само в сърцата си ги чувствате. Тези мисли и чувства нямат нищо общо с истинския Бог, който е „**Отца**“ вътре във вас и ще ви носи само добро, ако вярвате в това.

Именно дълбоката ви вяра в добро и зло и доброто и злото в сърцата ви ви носят болести.

В действителност живеете в Небесното Царство и Небесното Царство е във вас, и вие сте управлявани от „**Отца**“, но вярвате в наказанията от Бога, вярвате, че само жертвоприношенията в Храма ще ви спасят, вярвате, че неизбежно ще ви бъдат пратени болестите, бедността и мизерията, които създавате в умовете си – точно нещата, които не искате.

Не унивайте, а се радвайте и веселете и **знайте**, че онези, които страдат от недоимък далеч не са наказани и изоставени от Бог – дори да са съгрешили, те са истински благословени.

Онзи, който няма нищо, има богатството на **Силата** на „**Отца**“. Само трябва да **Я** поиска, да **Й** се довери и да живее според принципите **Й**.

Защото, когато стомасите са пълни, телата в покой и умовете и сърцата задоволени, не изпитвате непосредствена нужда силата на „**Отца**“ да се задейства вътре във вас, за да задоволи нуждите ви. Вярвате, че със собствените си мисли и ръце задоволявате нуждите си лесно, така че когато говорите за „Бог“, можете да кажете само онова, което сте чули от другите – вие самите не сте преживявали „Бог“ лично.

Да вземем за пример богатите. Обвързани, те са затънали и се давят в собствените си богатства. Стават сутрин и се залавят с ежедневната си работа, без да знаят нищо за **Силата на „Отца“** в тях. Умовете им са пълни с мислите, които ще увеличат богатствата си, с мислите, които ще увеличат самочувствието им, те издават нареждания, които обременяват онези, които им служат, те живеят живота си така, както те самите са избрали. Ето защо, тъй като черпят ограничения си живот само от собственото си ограничено човешкото мислене, произтичащо от телесните им умове и сърца, те се разболяват и страдат също толкова колкото и хората, които нямат нищо. Те не осъзнават, че са само наполовина живи, защото не са в контакт с **ИЗВОРА НА ЖИВОТА**, с „**Отца**“ вътре в тях. Нито пък „виждат“, че голяма част от доброто в живота им не е тяхно дело, а **ЛЮБЕЩОТО ДЕЛО** на „**Отца**“, скрит в тях.

Религиозните водачи са спокойни на позициите си във властта. Те нямат нужда от нищо повече от собственото си физическо удовлетворение. Защото те не са познали лично Бога, те трябва да четат от Светото писание думите, които свети мъже са изrekli преди хиляди години и след това да казват на хората какво означават тези думи според тях.

Но всичко, което казват, произтича от дребнавите им умове, хванати в капана на удобствата, потънали единствено в размишления какво ще ядат и пият и какво ще облекат, за да впечатлят хората. Те не знаят нищо за вдъхновението, което са пораждали думите, изречени от пророците преди векове. Не знаят и дали тези са думите, които истински имате нужда да чуете сега, когато времената са се променили.

Повярвайте ми, богатите и религиозните водачи са силни в земните неща и не искат да се отделят от всичко, което считат за сигурно и вечно в традициите и обичаите. Всяко отклонение би разтърсило основите на техните вярвания и следователно на живота им, затова те си изграждат умствена защита срещу притока на **Силата** на „**Отца**“. Те също се разболяват, и те по свой начин познават мизерията, също като вас, които не се радвате на земни удобства.

Няма разлика между вас, които имате малко в живота, и онези, които имат всичко, защото и бедните, и богатите се разболяват, създават си врагове и се оказват сами.

Но потенциалът вие да получите повече, отколкото религиозните водачи и богатите изобщо могат да се надяват да спечелят, по отношение на здраве, щастие, приятелство, постижения в избраната от вас сфера, е огромен. И когато постигнете всичко това, ще **знаете, че възможностите, способностите и вдъхновението** са дошли от „**Отца**“ **вътре във вас**, защото ще **знаете**, че никога не бихте могли да извършите подобни неща, без да помолите „**Отца**“ **вътре във вас** да ви помогне да използвате всичките си дарби, за да напълните шкафовете си с храна, да имате дрехи на гърба си, да постигнете щастие и да осигурите по-добър живот на децата си.

„**Отца**“ ще направи всичко това за вас, само трябва да го помолите – и да вярвате – и да знаете – и винаги да помните – че „**Природата на Отца**“ е да създава и да осигурява изобилие за всичките **Си** творения.

Също както не бихте лишили умишлено децата си от нещата, от които се нуждаят, така и вашият „**Отец**“ никога няма да ви лиши умишлено от всичко, което е необходимо за щастлив живот. Ако сте бедни, това е така, защото все още не сте разбирали **природата** на „**Отца**“, не сте разбрали, че трябва да работите **с Него**, за да задоволите собствените си нужди. Трябва веднага да се възползвате от **божествените възможности**, които ви се предоставят, за да помогнат за напредъка ви.

Да можех само да ви покажа и да ви накарам да се видите и **повярвате**, че когато скърбите, „**Отецът**“ усеща тъгата ви. С течение на времето, тъгата ви ще бъде заменена от радост, ако само се обърнете към „**Отца**“ и наблюдавате как „**Любовта Му**“ действа вътре във вас. Там ще намерите утеха, каквато не сте си представяли.

Колко благословени сте, когато сте гладни и жадни, тъй като нуждите ви са известни на „**Отца**“. Скоро тези нужди ще бъдат удовлетворени, ако престанете да се оплаквате и започнете да се молите на „**Отца**“. Помолете го - вярвайки ще получите, каквото ви е нужно.

Как можете да повярвате, че за да сте нахранени и добре облечени, трябва първо да отидете в Храма и направите жертвоприношения, изгаряйки собствените живи творения на „**Отца**“, за да платите за прегрешенията си? Не виждате ли, че живите същества, които изгаряте са създадени, за да се радват на живота, както и вие сте били създадени, за да се радвате на живота? Те са сътворени, за да бъдат благословия и благословени на тази земя, също като вас, защото това е **естеството** на „**Любовта на Отца**“, разкрита в творението **Му**.

Ако запомните, че „онова, в което наистина вярвате“ е онова, което ще получите, не виждате ли, че еврейската традиция за жертвоприношения на живи същества в Храма ще донесе само нещастия?

Ако вярвате в наказанията, ще получите наказания. Ако вярвате, че убийствата и унищожението са правилният начин да достигнете до Бог, ще преживеете точно това – убийства и унищожение.

Ако сте гладни и жадни, то е защото се отдръпвате от „**Отца**“ вътре в себе си.

Като се поддавате на страх, тревоги и чувство на безнадеждност, **вие** си създавате именно условията, които искате да промените. Сами си причинявате всички тези лоши неща.

Затова сте още по-благословени, когато жадувате за доброта и за контакт с „**Отца**“ вътре в себе си, защото тогава със сигурност ще се бъдете заситени стократно.

Благословени сте, когато ви нападат и ограбват, защото ще видите „Бог в действие“, когато останете изпълнени с доверие и видите да идва избавлението.

Благословени сте, когато сте въввлечени в конфликт, но ви е грижа за ближния и сте този, който търси помирието. В сърцето си носите любовта, идваща от „**Отца**“ и вие сте **Негово** чадо.

Благословени сте, когато сте били дълбоко оцетени от друг и въпреки това можете да простите и да покажете милост, като не търсите правосъдие или обвинения. Така влизате директно в хармония с любовта, която е „Действието на Бог във вас“ и дори така ще бъдете пожалени по време на беда.

Най-благословени са онези с чисти сърца, защото те са се избавили от гнева, омразата, отмъстителността, грубостта, завистта и жестокостта – и стоят пред света като олицетворение на Любовта. Те ще познаят Реалността, наречена „Бог“ и ще разберат, че Реалността е „Отца“ вътре в тях.

Как да ви помогна да видите тази велика истина? Как мога да ви помогна да видите реалността на Небесното Царство, на Царството Божие?

Не е нужно да гледате към небето, защото не там ще видите делата на „**Отца**“ толкова ясно, че да затвърдите вярата си. Векове наред хората допускаха грешката да отпрат погледи именно натам, създавайки в мечтите и във въображението си един несъществуващ Йехова. Няма да намерите „**Отца**“ в небето над вас. „**Отецът**“ не е на конкретно място, а е навсякъде около вас и във всичко.

Можете да видите чудните **Му** дела. Огледайте се и вижте всичко що расте, пшеницата, тревата, цветята, дърветата и птиците и ще видите загадъчната и прекрасна работа на „**Отца**“. Именно тук Той владее всичко. Можете да видите съвършения закон и ред, растеж, развитие и накрая самата реколта, с която са благословени хора, зверове и птици.

Помислете как след като човек прекопае нивите си, ще разпръсне семена в земята и ще ги покрие. Той си събира сечивата и си отива у дома, доволен, че в крайна сметка, ако има достатъчно дъжд, ще има храна за децата му. В продължение на много дни, той спи и се събужда и не прави нищо повече за посевите, но, когато отиде да ги нагледа, той вижда поникналите зелени стръкове. По-късно той ще се върне и ще види, че са пораснали стебла и листа, а след това формирането на семената и един ден той ще види, че зърното е станало едро и златисто, готово за бране. В същото време, този растеж се е извършил без негова помощ. Пшеницата е пораснала по удивителен начин, който той не може да си обясни. Магия ли е това? **Не, това е работата на „Отца“, Силата, Любеща Интелигентност** в цялата вселена, която вдъхновява и стимулира работата, това е дейността на „**Отца**“, **който е ИНТЕЛИГЕНТНИЯ ЖИВОТ НА ВСЕЛЕНАТА.**

Когато влезете в Царството Божие се чувствате добре. Чувствате се щастливи и радостни. Можете ли да си представите как би се почувствала една жена, ако изгуби голяма сума пари и се чуди как ще нахрани децата си? Стопанката ще се разплаче и, търсейки, ще помете къщата така, че няма да остане и прашилка – и тогава – скрита в тъмен ъгъл, ще намери скъпоценна сребърна пара, сълзите ѝ веднага ще секнат, тя ще се усмихне и ще се почувства толкова жива и радостна, че ще се спусне при съседите си, за да ги покани да отпразнуват случилото се. Мислела е, че всичко е загубила, а в крайна сметка се оказва богата.

Така е и когато намерите Небесното Царство – Царството Божие. Вместо сълзи и страхове, глад и болести, там ще намерите мир, радост, изобилие и здраве. Никога повече нищо няма да ви липсва.

Царството Божие може да се оприличи на много богат човек, който търгува с перли. През целия си живот, той е искал да намери перлата, която ще засенчи всички останали, безупречна и съвършена, за която ще му завидят другите търговци. Един ден, той намерил такава перла, невъобразимо красива, по-съвършена от всички останали. Той продал всичко, което притежавал, изоставил всичко, което бил натрупал и бил невъобразимо щастлив.

Какво означава това? Означава, че той се отказал с радост от всичко, което ценял в живота до този момент – богато обзаведената си къща, ценностите си, начина си на живот, изобилието от храни и напитки – за да притежава безценно съкровище – **знанието**, което го отвело в **Божие Царство, където щастието е състояние на ума, недосегаемо за външния свят с всички му грижи и тревоги.**

„Божие Царство“ е вътре във вас, вие влизате в него, когато осъзнаете напълно, че „Отецът“ винаги действа вътре във вас. **Това е състояние на ума, на възприятията и разбирането, че Реалността зад всичко видимо е „Отца“.** Тя е красива, съвършена и всичко, което е в противоречие с красотата, хармонията, здравето и изобилието е дело на погрешното човешко мислене.

Как скърбя за вас, които страдате! Но вие ще престанете да страдате, ако чуete какво имам да ви кажа. Първо обаче трябва да ви предупредя, че Пътят към Небесното Царство е труден, защото – най-напред – трябва да преодолеете вашето „аз“, вашето „его“.

Защо трябва да преодолеете „егото си“? Защото от желанието да защитите и допринесете за личното си добруване идват всичките ви егоистични мисли, думи и действия.

Вероятно ще попитате „Защо трябва да се тревожа за тях? Ако това, което казвате е вярно, ако наистина няма Божие наказание, ако наистина Бог не вижда злините ни – тогава защо трябва да се тревожим за поведението си?“

Имате да учите толкова много, че просто не знам откъде да започна.

Както вече обясних, вие черпите ЖИВОТ от „Отца“ и следователно черпите способността си за мисъл и любов от Него. Както „Интелигентността на Отца“ е съзидателна, така е съзидателно и вашето съзнание. С умовете и сърцата си вие всъщност градите своя живот и преживявания.

И що за живот планирате и формирате в мислите си? Ако някой ви подразни или нарани и вие отвърнете на удара по един или друг начин, ако вярвате в принципа „око за око“, трябва да очаквате същото в замяна. Вярвате, че онзи който убие, трябва да бъдат убит в замяна, вярвате, че всеки, който краде трябва да плати цената, че онзи, който открадне жена ви, трябва да бъде убит с камъни заедно с жена ви. Вярвате, че за всяко зло, което ви споходи, трябва да бъде платена цена. Тъй като е в човешката природа да наранявате другите и сте научени да отмъщавате, животът ви е една непрекъсната война, война в дома между съпрузи, деца и съседи, между публични фигури и между народи. Вашият „Отец“ не знае нищо за тази война в живота ви, но познава стреса, произтичащ от нея в умове и телата ви, без да може да направи нищо – нищо, за да облекчи болката ви – докато вие самите не сложите край на войната. Вие сами трябва да спрете с тези битки и да живеете в мир с вашите семейство и съседи, вашите служители или работодатели, обществените дейци и другите народи.

Едва тогава ЛЮБЕЩАТА РАБОТА на „Отца“ може да започне дейността си в умовете, сърцата, телата и живота ви.

Едва тогава ще бъдете в състояние да признаете и да видите Любещата Работа, която се извършва във вас – и за вас - от „Отца“.

Не забравяйте и за великия ЗАКОН „КАКВОТО ПОСЕЕШ, ТОВА ЩЕ ПОЖЪНЕШ“.

Не можете да берете смокини от къпини или грозде от тръни, нито да пожънете пшеница от плевелите. Помислете за това и проумейте тази притча, защото тя е много важна за вас – не само днес, но и всеки ден, всяка година, во век и веков.

Затова, ако искате да промените живота си - променете мислите си,

Променете думите, произтичащи от тези мисли,

Променете действията, произтичащи от мислите.

Онова, което е в ума ви определя преживяванията ви, болестите, бедността, нещастията и отчаянието.“

Един човек се провикна към мен: „Кажни ми, Учителю, как да се помирим със съседите си, когато те не искат мир?“

Аз отвърнах с усмивка: „Когато ближният дойде при вас и каже, че трябва да отиде някъде, но не му се иска да ходи сам и ви помоли да го придружите, какво ще сторите?“

Мъжът се засмя. „Ако съседът ми иска да ме откъсне от работата ми, никак няма да съм доволен. Ще му кажа да си намери друг спътник, защото аз съм зает.“

„И как ще се почувства ближният ти?“, попитах аз.

Мъжът сви рамене. „Не знам.“

„А следващият път, когато ти трябва услуга от него, той как ще реагира?“

Мъжът вече не се смееше и не отвърна.

Друг човек каза: „Ще го наругае и ще му каже да търси помощ другаде.“

Казах на хората: „Това е правилният отговор. И как ще се почувства *той*?“, посочих аз с усмивка човека, който пръв бе заговорил.

Една жена извика през смях: „Ще разправа на всеки срещнат какъв лош и егоист има за съсед. Може би ще поиска да го нарани по някакъв начин.“

Последваха викове на съгласие и аз кимнах: „Да, той ще е забравил, че някога съседът го помолил да извърви с него километър или два и той е отказал. Няма да види как в живота му се е изпълнила поговорката „КАКВОТО ПОСЕЕШ, ТОВА ЩЕ ПОЖЪНЕШ“. Той я е задействал, когато е отказал да придружи съседа си и сега жъне последиците от действията си. Защо се сърди, когато сам си е създал тази ситуация?“

Хората се разсмяха, кимаха и се обръщаха един към друг. За пръв път получавах подобно обяснение за човешкото поведение. Това бе едно изцяло ново учение.

Казах им: „Съветвам ви, когато ближният дойде при вас и ви помоли за нещо, което ще му помогне или ощастливи, първо помислете как бихте искали той да отвърне, ако вие го помолите за същото.“

Тълпата се разшумя и видях, че хората разбират онова, което им казвам.

„Всъщност, ако ближният ви помоли да извървите с него един километър, съгласете се с леко сърце и бъдете готови, ако се наложи, да извървите и два. Когато отказвате, не осъзнавате, че затваряте умовете и телата си, за да се предпазите в случай, че ви накарат да направите нещо, което не искате. Затваряте умове и телата си, а така пречите на „Отца“ да върши **ЛЮБЕЩОТО СИ ДЕЛО** вътре във вас, а от това затваряне се поражда болестите.

„И още, може да срещнете някой крайно нуждаещ се, нещастен и на когото му е студено. Той може да ви помоли да му дадете палтото си. Не го подминавайте със свиреп поглед.“ Няколко души се засмяха. Те знаеха, че точно това биха направили. „Не, дайте му палтото си и ако наистина му е много студено, дайте му и наметката си. После продължете радостно по пътя си.“

„Как така радостно?“, попита един невярващ глас.

Засмях се и отвърнах: „Да, приятелю, с радост! Първо, се радвай, че си имал палто и наметка, които да дадеш, след това се радвай, защото знаеш, че сега нямаш палто и наметка и „**Отца**“ в теб скоро ще ти ги набави по неочакван начин. Ако обаче, след като си дал палтото и наметката, продължиш по пътя си мърморейки - „Защо му ги дадох? Колко глупаво от моя страна. Сега на мен ще ми е студено вместо на него и хората ще ми се смеят, задето му дадох палтото и наметката си и останах гол - а пък и какво ще каже жена ми, когато се прибера?“

Хората кимаха и се смееха, забавляваха се при мисълта за човек, който подарява палтото и наметката си и след това осъзнава как сам си е навредил. Знаех, че често те се лишават, за да помагат на другите - и след това дълбоко съжالياват за щедростта си.

Изчаках малко и след това извиках на висок глас, за да привлеча вниманието им: „Но не ви ли казах, че ще ПОЖЪНЕТЕ каквото ПОСЕЕТЕ? Не ви ли казах ясно, че вашите мисли, думи и действия създават ситуацията, в които попадате? Какво искате да ПОЖЪНЕТЕ след като сте дали палтото и наметката си на непознат? Искате ли даровете да ви бъдат върнати – или искате дълго да стоите без палто и наметка, защото това ще стане, ако продължите по пътя си ядосани и разстроени, защото сте дали палтото и наметката. Думите и действията ви ще подпечатат бедността, която сами сте си навлекли като сте дали палтото и наметката си.“

Хората вече не се усмихваха, а се бяха смълчали и слушаха напрегнато.

„Помнете, че трябва да постъпвате с другите така, както искате те да постъпват с вас и тогава умове и сърцата ви ще са спокойни и доволни и „**Отецът**“ ще може да работи в телата, умовете и сърцата ви. Давайте обилно и се радвайте, че имате какво да дадете на нуждаещите се, защото когато давате, ще ви бъде върнато, когато най-много се нуждаете. Давайте с щастливи сърца, давайте с вярата и знанието, че където нещо в живота ви липсва, „**Отецът**“ ще свърши **ЛЮБЯЩАТА СИ РАБОТА** вътре във вас и за вас.

Не правете нищо с натезало сърце, защото в замяна ще получите точно това – натезало сърце.

Давайте с радостен дух, за да може всичко в живота да ви носи единствено радост и духовно прозрение.“

Един човек отбеляза: „Това противоречи на човешката природа. Естествено е да се тревожим за бъдещето. Дрехите са скъпи, храната трудно се намира. Животът е постоянна борба.“

Аз му отговорих на висок глас, защото той изричаше онова, което знаех, че си мислят повечето от събралите се.

„Но вие *не знаете със сигурност* дали утре ще се борите да оцелеете. Не знаете дали утре няма да си намерите чудесна работа или нещо друго прекрасно няма да ви споходи. Няма как да *знаете* това – но така само правите всичко възможно да не получите прекрасната работа или някаква друга възможност в живота – защото днес създавате онова, което ще ви се случи утре“

Мъжът се ядоса. „Нима? И как правя това?“

„Та не ти ли казах току що?“ Обърнах се към хората, които се смееха. „Кажете ми как този човек отпреди с червеното наметало създава онова, което ще му се случи утре?“

Тълпата мълчеше, но един съвсем млад мъж, Марко, извика: „Аз знам. Той каза, че ще му е трудно да си набавя храна и дрехи. Вие ни казахте, че ще получим онова, за което си мислим и говорим.“

„Точно така“, отвърнах аз. „Ти си много умно момче. Разбрал си какво исках да кажа. Внимавайте да не създавате онова, което не искате да ви сполети. За мен ще е радост да станеш мой ученик, когато пораснеш малко и родителите ти позволят да се присъединиш към мен.“

Няколко души се разсмяха – но други не. Виждах, че не вярват нито думичка от казаното. „Никога няма да влезете в Небесното Царство, ако само се тревожите. Ако днес ви е тежко, защо да се оплаквате? Ще се почувствате ли по-добре, ако само мрънкате? Сълзите ще озарят ли деня ви? И ако се тревожите за утрешния ден, така правите бъдещето си трудно и уморително, още преди да е дошло. Защо ви трябва? Какво добро ще получите от това? Кога тревогите са ви помагали? Все едно ако сте ниски, да се опитвате да пораснете чрез тревога.

Не мислете за онова, което нямате. Мислете за нещата, **които могат да са ваши**, ако се обърнете към „**Отца**“ в себе си и помолите за непоклатима вяра, като вярвате, че ще я получите – и без страх от възражения ви казвам, че ще я получите. Но трябва да молите правилно – с вяра. Няма да получите нищо, ако се помолите, но в същото време се съмнявате дали сте били чути и дали „**Отца**“ ще *пожелае* да ви даде каквото искате. Това е човешкия начин на даване, а не начина, по който „**Отецът**“ дава в изобилие и удовлетворява нуждите ви.

„**Отецът**“ ви залива с дарове, дарове от изобилна храна, дрехи, къща, приятели, дава ви чисто сърце и ум, при условие, че непрекъснато разчитате на „**Отца**“ за подкрепа във всеки миг.

Ако се молите и не получавате, и за миг не си мислите, че това е защото „**Отецът**“ не съществува или не ви чува, а по-скоро се запитайте **какво у вас** пречи на „**Отца**“ да върши **ЛЮБЯЩАТА СИ РАБОТА** вътре във вас и за вас.

Ако отивате към олтара за молитва или да дадете дар и по пътя си спомнете, че сте се скарали с някого, обърнете си, отидете при въпросния човек и се помирете с него. След това, когато се помолите на „**Отца**“, **ще го направите с чист и ясен ум** и **Той** ще ви чуе и ще може да ви отговори, сред мира и покоя на цялото ви същество, като ви даде всичко, от което се нуждаете.

Ако въпреки това не можете да повярвате, че „**Отецът**“ се грижи за творенията си, погледнете пъстрите цветя в полето, колко са красиви само! Замислете се за гениалната мисъл, която ги е създала, която е създала красотата им! Къде ще намерите цветовете, които багрят венчетата им? Въпреки цялата си мъдрост и самият Соломон не е успял да си направи подобни красиви одежди. Вижте начина, по който цветята привличат пчелите и пчелите помагат за разпространението на семената за следващия сезон, за да направят света красив и да ви осигурят храна. Защо не можете да повярвате в „**Отца**“ и да му се доверите, когато светът около вас е замислен, планиран и обгрижван по такъв чуден начин?

Помнете обаче – тези живи растения и дървета, за разлика от хората, не могат да се оплакват от онова, което им е отредено и да си мислят, че са боси и гладни, като така нямат възможност да пречат на работата на „**Отца**“ вътре в тях.

Проблемът е във вас с вашите непрестанни оплаквания и приказки за всичко, което ви липсва, агресията помежду ви и търсенето на отмъщение, критиките и одумването, които създават тези липси – както и болестите – ден след ден.

Казвам ви всичко това, за да ви подготвя, вас болните, за лечение. Не можете да бъдете излекувани, ако в сърцето си вярвате, че няма да получите изцеление. Помнете, че болестта на тялото възниква от болестите на ума като например избухливост, омраза, гняв и ненавист.

„Любовта на Отца“ е изворът на здравето, затова всички мисли и чувства, които противоречат на „Любовта на Отца“, носят болест.

Също както всички злини и болести са в съзнанието ви – **там е и доброто.**

Грижете се за ближния така, както се грижите за себе си.

Благословете съседа си, когато спорите. Молете се, когато той е груб с вас, помагайте му винаги, когато можете, дори да извърне лице от вас, защото така ще изградите добро в мислите си и добро ще пожънете, ако първо го посеете. Не само това – така ще настроите ума си в хармония с „Отца“ вътре във вас, който е **Съвършената Любов. При тези условия, „Отца“ може да върши ЛЮБЯЩАТА СИ РАБОТА вътре във вас.**

Когато приключих със словото си, хората доведоха болните при мен и аз ги изцерих според това колко силна вяра имаха.

В ПИСМО 3 са описани още от **Ученията на Христос** и се обясняват събитията, довели до разпъването и смъртта му. Той разказва подробно за Тайната вечеря с учениците си, когато се оказва, че е сам, защото учениците му до последно отказват да повярват, че ще бъде разпънат. Тъй като многократно е останал неразбран, той осъзнава отново колко малко от учението си е успял да предаде през трите години на **мисионерската си работа.**

Той се радваше, че ще си отиде!
